

V spominski knjigi.

Imena in zopet imena,
Kjerkoli to knjigo odpreš!
Zgolj tujci . . . ne, evo mi znanca,
Začuden obstanem pri njem!

Bog živi te, mladi prijatelj!
Glej, dôkaj minulo je let,
Kar nisem te videl — zdaj sézi
V rokó mi prijateljsko spet!

Vse kaže se bistro mi v duhu . . .
Mladič brezskrben, vesel,
Med svet si namerjal korake,
Živeti šel si začel.

Živeti! Kakó te poslušam,
Na ustnih igra mi nasmeš —
Kakó li povest je nebeška
O lepih, o blaženih dneh!

Za tabo zgolj rãdost in sreča,
Pred tabo življenje svetló —
Oh, lahko navdušeno zrló
Po svetu je tvoje okó!

In ko te je stèza privedla
V prelepí ta zemeljski ràj,
V spominsko si knjigo i sebe
Radósten zapisal tedaj! . . .

Sên gine . . . pred máno razgrinja
Resnica vsakdanja se spet . . .
Čemú se budé mi spomini
Iz davno pozabljenih let?

Rad gledam jih vender, saj znanec,
Ki znova mu gledam v obraz,
Ki toli mi sreče odkriva —
Ta znanec, ta znanec sem — jaz! —

A. Funtek.

Š ô p k u.

Akusno z nitko rdečo
Ti, šôpek, si povít,
Veš li, da v tem nekakšen
Pomén je tajen skrit?

Pomisli, šôpek drôbni,
Kdo tebe je nabrál,
In kdo povil te z nitko,
Kdo méni te podál!

Pomisli, šôpek, tudi,
Kakó te čislam jaz.
Ne nosim li na sreci
Skrbnó te sléharn čas?

In kaj ta nitka rdeča
Pomenja, dobro véš,
Dekléta pa in méne
Ovaditi ne smés!

y.

pogledovala sta se molčé, in takó skupno pobijala očetovo besedovanje. Njiju oči so se ujele večkrat, in Ribarjeve so vedno izražale resnično pomilovanje. Ko je po obedu Petrovič odšel po svoje stvari, stala je Gabrijela žalostna, in ko jo je on gledal takó pomilujé, užalilo jo je tem bolj, in v njenih lepih, tožnih, modrih očeh je igrala solza. Pri odhodu sta se iskreno pozdravila, kakor bi bila že stara znanca. Gabrijela je stala na vozni cesti in gledala proti Trstu še dolgo potem, ko se je voz skril njenim pogledom.

(Dalje prihodnjič.)

Spomin mrlíčov.

»Kot cvet jesenski mrém in sahnem . . .
Trenutkov nekaj in — izdahnem . . .

A to sem želel mnogokrát:
Ko mine v grobu leta dôba,
Neviden vstanem naj iz grôba
Spomina svojega iskát,
Spomina, dà . . . » Poslednji klik,
Omahne v smrtni sên bolnik. —

Počiva mrtvec. — Leto mine,
Pomládi solnce grob prešine,
Nebó usliši klik njegov.
Ko mrak večerni svét zagrne,
Odprè se gruda zêmlje črne,
In duh ostavi kraj grobóv,
Kot brza luč, kot ptíč krilát
Spomina svojega iskát. —

Na dômu pleše vrsta svatov,
Poroka treh slaví se bratov.
Nevestam ženini velé:
»Dom zgrádili smo vam prostoren,
Obsuje roj vas slug pokoren,
Na vék za vas gorí srcé!«
A glas ob njih vrší tožeč:
»Med brati ní spomína več!«

Na nebu lunin ščip se blíska,
Za mizo družba mlada vríska,
Vrstníkov rajnikovih roj.
Kot zvonci zažvenkljajo čaše:
»Na srečo dolgo družbe naše,
Vesela žívi kot nocoj!«
A glas ob njih vrší tožeč:
»Med drúgi ní spomína več!«

Objema zêmljo noč sanjava,
Po zraku duh mrlíčov plava,
Zapušča brate, drúge strť . . .
Nad temnim žrelom grôbne ječe
V svetlobi mésečni vztrepeče
In se pod cvétni zgruzí prt —
Iz grôba kliče v prah razmlét:
»Takó mrlíčov zabí svét!«

Bistrán.

